

Тож у душі так тихо, як у церкві,
Коли відправиться, зомовкне крилас.
Тож скоро снігу ляже білий перкаль,
А ви приснились.

Ви чуєте, як осінь тихо, бідно
Розчісує голівки моїм віршам.
Душа тепер, як сонний лебідь срібний.
Не сніться більше!

«Поезії» 1923—1926.
«Нова Україна», ч. 11, 1923

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Вірші, виключені автором з ранніх збірок.